

[Ebba Strange.]

temmelig udstrakt ambulantly behandling, og at vi derved kunne spare adskillige sygehusindlæggelser.

Jeg mener, at der til sådanne sundhedscentre skulle knyttes socialarbejdere, sundhedsplejersker, sygeplejersker, hjemmehjælpere og læger, sådan at ikke bare den enkelte persons sundhedsmæssige tilstand kunne tages op, men også familieproblemer i mere bred almindelighed.

Det har også slået mig, ligesom det har slået andre, at vi i PP II får at vide, at antallet af praktiserende læger ikke er steget, og hr. Erlendsson var inde på at redegøre for nogle årsager hertil.

Når jeg har talt med unge medicinere, der enten var færdige eller ved at være færdige, har jeg fået et lidt andet indtryk af, hvad årsagen har været. Det er dyrt at købe en praksis, og efterhånden er det blevet sådan, at en praktiserende læges arbejde næsten udelukkende består i at henvise til specialister. Det er ikke særlig tillokkende arbejde for en færdiguddannet mediciner. Efter min mening vil arbejdet på et sundhedscenter, hvor man indgår i et samarbejde med andre kategorier af mennesker og med andre læger, virke meget mere tillokkende på de unge læger, sådan at vi får dem ud i den primære sundhedssektor, i stedet for at de flokkes om hospitalerne.

Jeg mener også, at det er en helt urimelig situation, at det offentlige, når det i så høj grad betaler for lægebehandling også i den primære sektor, blander sig så lidt i indholdet af den behandling, der finder sted. Det er derfor min mening, at læger, lige så vel som tandlæger i øvrigt, bør ansættes af det offentlige i disse sundhedssektorer, sådan at det offentlige får indseende med, hvad der foregår.

Ved samme lejlighed vil jeg også gerne støtte den tanke, der har været fremme tidligere i dag, at vi bør se på hele lægeuddannelsens indhold. Det er sådan i øjeblikket, at den uddannelse, de vordende læger får i socialmedicin, er meget ringe, og jeg finder, at de sygdomsbilleder, vi har i dag, gør det helt nødvendigt, at alle læger får en meget, meget grundig uddannelse i socialmedicin, sådan at de i højere grad, end det nu er tilfældet, kan tage sociale overvejelser med, når de skal tilrettelægge behandlingen.

Måske ville en ændring i lægeuddannelsen også kunne medvirke til at nedbryde det hierarki, der stadig væk er karakteristisk for den måde, vore sygehuse bliver drevet på. Med en større forståelse for gruppeledelsesværdier vil en større nærhed mellem patienterne og deres behandlere kunne iværksættes til gavn for behandlingen. Der er ved statshospitalet i Viborg lavet et forsøg med gruppeledelse og demokratisering af ledelsen, og de har haft meget, meget fine resultater, dels med i højere grad at kunne behandle ambulantly, dels med en meget fin helbredelseskvotient med den ledelsesfacon.

Samtidig med oprettelse af lokale sundhedscentre mener vi det nu er på tide at staten går ind for at støtte oprettelsen af arbejdsmedicinske klinikker rundt om i amterne. Det hårde arbejdspress på mange af vore arbejdspladser og de farlige materialer, man arbejder med, medfører store lidelser, der i alt for høj grad er uudforsket af de praktiserende læger, og i alt for ringe grad er de praktiserende læger parat til at acceptere disse lidelser som fremkaldt af arbejdsituationen.

Til sidst et par ord om forskning, som også en anden ordfører har været inde på. Jeg tror, det er på tide nu, at det offentlige blander sig i den forskning, der foregår ved det medicinske fakultet, og at vi støtter den forskning, der undersøger sammenhængen mellem arbejdsmiljøet og lidelserne.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti ser med sympati på dette forslag til folketingsbeslutning om ændring af prioriteringen inden for sundhedssektoren.

Det er nævnt flere gange, at sygehussektoren er steget betydelig mere end den primære sundhedstjeneste. Det kan nævnes, at der i et år her i landet har været 750.000 indlæggelser, dvs. at 15 pct. af befolkningen i løbet af et år har været indlagt. Det skyldes vel nok til en vis grad, at lægevidenskabens er gået frem, så man har kunnet behandle flere sygdomme, og at der har været et stigende krav i befolkningen om en intensiv sygehusbehandling. Men det synes at være toppet nu. Sygehussektoren er blevet for kostbar, den er måske blevet noget menneskefjern, og der synes at være en modvilje i befolkningen imod det store syge-